

До мисльта минутна тазъ,
О, Боже мой, достигнахъ азъ,
Отъ ужаса приневоленъ.

XII

День цѣлъ и цѣла една нощъ
Азъ бѣгахъ, — бѣгалъ бихъ и ощъ
Да имахъ сила. И се спрѣхъ
Да отпочина. Мигомъ съмъ
Заспалъ; — но черъ и грозенъ сънь
Покоятъ ми за часъ смуги: —
Прѣдъ менъ се нашій вождъ вѣстн
И гордъ и бодъръ. Огненъ взоръ
Върху ми стрѣлна той съ укоръ,
И чухъ азъ думи пълни съ ядъ:
«Прѣзрѣний и плашивий гадъ! . . .
И не умрѣ съсъ слава ти,
Тамъ дѣто сложиха кости
Другари всички въ славний бой,
Съ честь . . . Бѣгай ти съ позора твой
Не ще избѣгнешъ отъ смъртъта! . . .»
Гжрди ми здави страшень викъ,
И викнахъ азъ . . . Но въ сжщій мигъ
Се сѣпнахъ.

Глуха тишина;
Заспала Стара планина,
Въ сънь чародѣенъ и джлбокъ.
И отъ лазурний сводъ високъ
Двурогий мѣсець ясно грѣй;